

LIETUVOS KP CENTRO KOMITETO PLENUMAS

1960 m. kovo 3 d. įvyko Lietuvos Komunistų partijos XII suvažiavime išrinkto Lietuvos KP Centro Komiteto Plenumas, kuris apsvaistė organizacinius klausimus.

Plenumas išrinko Lietuvos KP CK sekretorius ir Lietuvos KP CK Biurą.

Lietuvos KP CK pirmuoju sekretoriumi išrinktas drg. A. SNIEČKUS, CK antruoju sekretoriumi — drg. B. SARKOVAS, CK sekretoriais — drg. drg. V. NIUNKA, J. MANIUSIS, A. BARAUSKAS.

Lietuvos KP CK Biuro nariais išrinkti drg. drg. A. BARAUSKAS, F. BIELIAUSKAS, K. KAIRYS, J. MANIUSIS, V. NIUNKA, J. NOVICKAS, J. PALECKIS, A. SNIEČKUS, B. SARKOVAS, M. SUMAUSKAS, G. ZIMANAS.

Kandidatais į Lietuvos KP CK Biuro na-

rius išrinkti drg. drg. L. DIRŽINSKAITE-PILUSENKO, V. MESČERIAKOVAS, A. CESNAVICIUS.

Plenumas patvirtino Lietuvos KP CK skyrių vedėjus. Partinių organų skyriaus vedėju patvirtintas drg. J. NOVICKAS, propagandos ir agitacijos skyriaus vedėju — drg. A. BARKAUSKAS, kultūros, mokslo ir mokyklų skyriaus vedėju — drg. V. UOGINTAS, pramonės, transporto skyriaus vedėju — drg. A. DI-DZIULIS, žemės ūkio skyriaus vedėju — drg. V. KOLESNIKOVAS, administracinių - prekybos-finansinių organų skyriaus vedėju — drg. A. KAIRELIS.

„Tiesos“ laikraščio redaktoriumi Plenumas patvirtino G. ZIMANĄ, laikraščio „Sovietų Litva“ redaktoriumi — drg. V. MESČERIAKOVĄ, „Valstiečių“ laikraš-

čio“ redaktoriumi — drg. J. KAROSĄ, laikraščio „Cervony Standard“ redaktoriumi — drg. A. FEDOROVICIŲ, žurnalo „Komunistas“ redaktoriumi — drg. J. KAROSĄ.

Partinės komisijos pirmininku išrinktas drg. A. PARADAUSKAS.

1960 m.

kovo

6 d.

Sekmadienis

Nr. 20 (1107)

KAINA 15 KAP

Eina nuo 1948 m.

LIETUVOS KP ANYKŠČIŲ RAJONO KOMITETO
IR RAJONO DZD TARYBOS ORGANAS

TAVO MOTINA, DRAUGĖ, SESUO

Moters rankos... Kas galėtų pakeisti jas? Nuo pirmojo kūdikio klyksmo tave globoja motinos rankos. Vėliau tave lydi mylimos draugės rankų šiluma... Tu bridai kruvinais karo keliais, ir tave sužeistą iš mirties lauko išnešė nepažįstama, drąsi šviesiaplaukė ar tamsiaplaukė. Tu važiuai užvaldyti neapgyventų Kazachstano stepių ar į Bratsko HES statybą, ir tave išlydėjo, o paskui pati atvyko tavo draugė. Visur, kur tu bebūtum, su tavimi moteris: motina, draugė, sesuo.

Moters rankos... Kiek daug jos padarė, kad ir mūsų gimtasis rajonas kuo gražiau žydėtų ir klestėtų! Ne veltui ne vieną kolūkietę, darbininkę ir tarnautoją Partija ir Tarybinė vyriausybė: apdovanojo ordinais ir medaliais, garbės raštais.

Apsilankyk kad ir „Anykščių šilėlio“ kolūkyje. Įvairiuose atsakingiausiuose baruose dirba daugiau kaip 100 moterų. Kai kurios jų žinomos net visoje respublikoje. Rožė Kuliešienė... Moteris, kuri buržuazinėje santvarkoje neturėjo jokių teisių, tik krovė turtus išnaudotojams. Dabar ji — karvių melžėja, LTSR Aukščiausiosios Tarybos deputatė, apdovanojama „Darbo Raudonosios vėliavos“ ordinu. Nėnai vyriausybinių apdo-

vanojimą gavo ir antra šio kolūkio karvių melžėja — Teklė Banytė. O kiek tokių darbščių ir rūpestingų kolūkiečių kituose rajono kolūkiuose! Kas nežino B. Baukienės, Z. Zabulionytės, B. Piliponienės, C. Strolytės ir kitų moterų vardų? Nors dažnai jų suskirdusios ir sugrubusios rankos, bet jos, dirbdamos fermose ir laukuose, negaili jėgų dėl gimtųjų kolūkių suklestėjimo.

Užsuk į rajono įmones — čia irgi surasi dešimtis darbščių pirmūnių. Statybos-remontu kontoroje dirba 20 moterų. Nelengvos jų, statybininkių, pareigos, bet dauguma savo darbą atlieka nepriekaišlingai. Kontoros darbininkų kolektyvas teisėtai didžiuojasi Z. Čepėnaitė, St. Girniūtė, A. Pesliakienė ir kitomis. Taip pat pagarbos žodžiu minimos „Spartako“ veltinių fabriko

darbininkės D. Kiaušienė ir R. Bedrovienė, Anykščių plytinės darbininkės L. Dilienė, O. Lanciūtė ir kitos.

Ten, kur reikia jautrios širdies ir kantrumo, dirba mūsų moterys. Su atsidaivimu ir meile savo pareigas atlieka Anykščių ligoninės gydytojos A. Kavaliūnaitė ir E. Adamonytė, medicinos seserys J. Uzdornienė, L. Lukoševičiūtė, sanitarė M. Vanagienė.

Ne visus moterų darbus galima apskaičiuoti ar pasverti. Kiek daug triūso ir rūpestių jos padeda buityje, šeimoje. Kas aptvarko ir išleidžia į mokyklą sūnus ir dukras, kas išmoko pirmąją raidę parašyti, kad ne jos...

Tad, sutikdami Tarybinių kolektyvų teisėtai didžiuojasi Z. Čepėnaitė, St. Girniūtė, A. Pesliakienė ir kitomis. Taip pat pagarbos žodžiu minimos „Spartako“ veltinių fabriko

Žaliuoja daržovės

Dviejuose dideliuose Žemųjų tarybinio ūkio šiltnamiuose žaliuoja svogūnai. Mėnesio pabaigoje jie bus pristatyti parduotuvėms ir viešojo maitinimo įmonėms. Jau dygsta agurkai, ru-

šiamos dėžės ir žemės pomidorams bei kitoms daržovėms. Daržovės laukuose šiemet užims apie 20 ha plotą. Daržininkai įsipareigojo duoti tarybiniam ūkiui pusę milijono rublių pajamų.

Ilgal vakarais negesta šviesa „Vienybės“ kolūkio I-os jungtinės brigados brigadininko pavaduotojo gyvulininkystės reikalams Janinos Sukevičiūtės bute. Ji — Joniškėlio žemės ūkio technikumui neakivaizdinio zootechnijos skyriaus studentė.

Nuotraukoje: Janina Sukevičiūtė ruošiasi kontroliniam darbui.

Lietuvos Komunistų partijos revizijos komisijoje

1960 metų kovo 3 d. įvyko Lietuvos Komunistų partijos Revizijos komisijos posėdis.

Revizijos komisijos pirmininku išrinktas drg. K. LIAUDIS.

Balys SRIUBAS

Motinai

Aš paveldėjau tavo akis,
Balsą

paveldėjau

tylų...

Tu prie lango ratelį suki.
Prieini prie manęs pakilus.

Mano galvą glostai, pečius...
Iškankintos, suskirdę rankos.
Ir gruobles tavo delno jaučiu, —
Ne vienam

jas paveldėt

tenka.

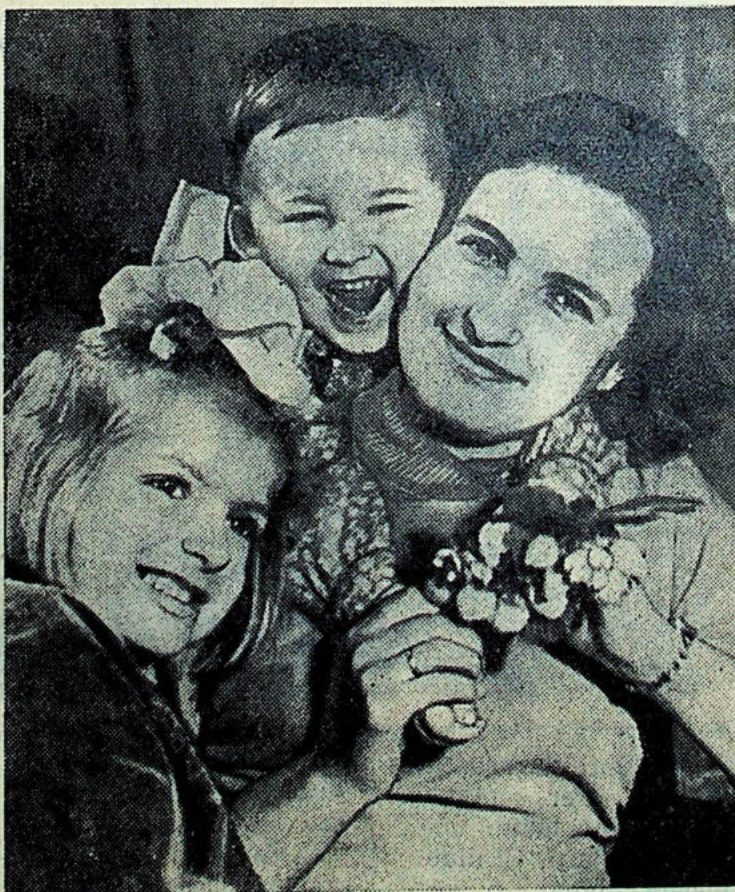
Rodos, viską, o viską galiu
Pasiimt

ir krūtinę

sušildyt.

Bet sakyk, kaip paveldėt be jų
Tavo didelę —

Motinos — širdį!

Neleiskim niekam ardyti mūsų laimės!

Aš — mokytoja. Kas rytą, kai praveriu klasės duris, mane pasitinka mielos, pažįstamos vaikiškos akys. Kasdien aš mokau savo mažuosius, stengiuosi įteiti į jų mažytį pasaulį, suprasti jų mintis, vaikiškas svajones. Tačiau kovo 8-ji man, kaip ir jums, šauniosios Tary-

bų Lietuvos moterų, neeilinė. Ir tuomet, kada Tave su gėlėmis ateina pasveikinti mokykloje, gamykloje, kolūkyje, įstaigoje, kada Tavo sūnus ar dukra įteikia savo ranka pašytą paveikslėlį su kreivuliuojančiu užrašu „Sveikinu Moters dieną“, gimsta mintys, kuriomis norisi

pasidalinti su visais. Tu — motina nori, kad tavo vaikai augtų sveiki, laimingi, kad jų vaikystės nedrumsėtų karas. Tu tikriausiai neužmiršai Chirošimos ir Nagasakio tragedijos! Tu nenori, kad kada nors pasikartotų šis siaubas. Juk mokslininkų tyrimai parodė, kad po kiek-

vieno atominės bombos sprogo apie 200 tūkstančių vaikų gimsta nepilnaverčiai. Aš tvirtai tikiu, kad šiandien Tu smerki Vakarų imperialistus, kurie stengiasi atgaivinti vokiškąjį militarizmą, su pasipiktinimu skaitai laikraščiuose žinią apie prancūzų atominės bombos susprogdinimą Sacharoje. Moterų, mūsų daug.

milijonai! Ir šiandien mūsų balsas galingas, kaip niekada. Neleiskime tad niekam ardyti mūsų laimės, žudyti brangiausio mūsų turto — vaikų. Kartu su visomis pasaulio pažangiosiomis moterimis vieningai tarkim karo kurstytojams: „Liaukitės!“

Jadvyga Sprendienė
Lietuvos TSR
nusipelnusi mokytoja

Mūsų moterys – aktyvios

PAUKŠTININKĖ

Uršulei Labakojenei jau 70 metų. Bet jei kas užsimena, kad gal ji jau pavargę, kad gal jau metas pailsėti po ilgų darbo metų, Labakojienė atsako:

— Išsikėtės, kad norit, o man nuobodu be darbo, neramu.

Ir, numojusi ranką, eina į vištų fermą. Ten ji jau ilgus metus dirba.

Mūsų kolūkis didžiulį jėgą senosios paukštininkės darbo laimėjimais. Net jaunesnės, daugiau jėgų turinčios moterys pralenkia Uršulę Labakojienę darbe. Kai praeitais metais mes sudarėme socialistinio lenktyniavimo sutartį su „Draugystės keliu“ kolūkiu ir priėmėme užrašyti paukštininkės socialistinius išpareigojimus. Labakojienė pasakė:

— Rašykite: po 130 iš vištos, o kiekvienam 100 ha grūdinių kultūrų pasėlių ploto — po 9900 kiaušinių.

Toks buvo jos išpareigojimas. Lenktyniauti ji iškviatė „Draugystės keliu“ kolūkio paukštininkę Senvaitytę.

Darbo draugystė suartino tolokai vieną nuo kitos gyvenančias moteris. Lenktyniauja jos jau nebe pirmi metai. Būna, kad nugali ir Senvaitytė. Bet jei kuriais metais taip atsitinka, senkančiais Labakojienė būtinai pralenkia draugę. Pralenkė ir praėjusiais metais. Iš kiekvienos vištos gavo po 131 kiaušinį, o 100 ha

grūdinių kultūrų pasėlių ploto net po 9980 kiaušinių surinko. Vištų ferma davė kolūkiui 40

tūkstančių rub. pajamų.

Dažnai Labakojienė lankosi pas Senvaitytę, o toji pas mūsų paukštininkę atvyksta. Dalinasi jos patyrimu, tikrina viena kitos darbą, svarsto, ką čia dar padarius, kad paukščių ferma duotų didesnes pajamas kolūkiui.

Jei ne tarybos, sunki, oi sunki būtų buvusi senatvė. Gi dabar Labakojienė gerai uždirba, visų gerbiama, už gerą darbą apdovanota medaliu. Atsidėkodami šaukiajai paukštininkei, kolūkiečiai nutarė ateinančią vasarą pastatyti arti vištų fermos Labakojenei gyvenamą namelį. O ji jau tikrai pradžiugins kolūkiečius naujomis darbo dovanomis.

J. Virbalas

Surdegio apylinkės „Aušros“ kolūkio pirmininkas

Ant naujų namų pastolių

Naujais gražiais namais kasmet pasipuošia mūsų miestas. Didžiulėse statybose šalia vyrų aktyviai darbuojasi ir moterys, dėdamos plytą prie plytos į naujų namų sienas, dirbdamos kitus statybos darbus.

Penki metai, kai darbuojasi miesto statybose Zosė Čepėnaitė.

Ilgą laiką ji dirbo pagalbine darbininke, stropiai atlikdavo bet kurį pavestą darbą. Dabar Zosė jau tinkuotoja. Pamilo mergina savo profesiją, todėl ir darbo užduotis visuomet viršija.

O štai Stasė Girniutė atėjo dirbti į statybas visai nenusimanydama šiame darbe. Nelengvos buvo merginai pirmos dienos. Nešioti plytas, ruošti skledinį — tas darbas ne vieną vaikina atbaidė. Bet Stasė ne iš tokių, kad sukluptų. Ji atkakliai siekė savo ir štai pergalė: mergina tapo IV kategorijos tinkuotoja. Girniutė išgijo dar vieną specialybę — ji savarankiška mūriniškė, o neseniai ši mergina iš-

(Tarptautinės moters dienos Kovo 8-osios penkiasdešimtosioms metinėms)

Penkiasdešimt metų didvyriškos kovos, nepakartojamų žygdarbių ir sunkių pergalių skiria pasaulio darbo moteris nuo tos dienos, kai antroji Tarptautinė socialistų konferencija, įvykusi Kopenhagoje, vokiečių komunistai Klara Cetkin pasiūlius, nutarė kasmet švęsti Tarptautinę moters dieną Kovo 8-ąją. Ši diena ta po viso pasaulio darbo moterų solidarumo diena.

Tarptautinė moterų judėjimas nuo pat pradžių tvirtai susijungė su bendru revoliuciniu darbininkų klasės judėjimu. Bet jis turėjo ir savo uždavinių: darbo moterų kovoje, o kapitalistinėse šalyse jos tebekovoja, už moterų lygiateisiškumą su vyrais visuomenėje, už savo rinkimines teises, už lygų moterų darbo apmokėjimą, už motinos ir valko apsaugą.

Moters padėtis visose šalyse buvo nelengva, o carinėje Rusijoje — ypač sunki. Moteris neturėjo nei politinių, nei pilietinių teisių. Dar sunkesnė moters dalis buvo nacionaliniuose pakraščiuose. Jas parduodavo kaip daiktus.

Vyras bet kuriuo metu galėjo sumušti, sužaloti ir net užmušti žmoną. Mergaitės gimimas šeimoje buvo laikomas nelaimė.

Moterys pradžioje nedrąsiai, vėliau vis drąsiau ir drąsiau stėjo ginti žmogiško ir moteriško orumo. Bolševikų partija, V. Leninas karštai rėmė revoliucinę moterų kovą ir vadovavo jai. Nusimesti grandines, iškovoti tikrą laisvę buvo nelengva. Ru-

votojai. Jos nusipelnė žavėjimosi ir meilės.

Tarybų valdžia įstatymais visiškai sulygino moterų ir vyrų politines, darbo, pilietines, santuokos ir šeimos teises.

Didžiulį vaidmenį vystant moterų judėjimą šalyje, žadinant kūrybines moterų jėgas suvaidino Pirmasis Visos Rusijos darbininkų ir valstiečių suvažiavimas 1918 metais, ku-

Didi revoliucinė jėga

sijoje Tarptautinė moters diena pirmą kartą buvo švenčiama tikrai 1913 metais.

Darbo moteris aktyviai dalyvavo Spalio revoliuciniuose mušiuose. „Be jų mes nenugalėtume“, — pasakė V. Leninas, kalbėdamasis su Klara Cetkin. — Arba vargu ar nugalėtume. Tokia mano nuomonė. Kokią narsą jos parodė, kokią narsios jos ir dabar! Išvalyduokite vargus ir kančias, kurias jos pergyvena. Ir jos laikosi, laikosi todėl, kad nori apginti Tarybas, nori laisvės ir komunizmo. Taip, mūsų darbininkės puikios, jos — klasų ko-

riame kalbėjo Vladimiras Leninas.

Daugiau kaip tūkstantis gamyklų kolektyvų, valstiečių susirinkimų, moterų konferencijų delegacijų suvažiavo į Maskvą iš įvairių alkanos, pilietinio karo lėpsnoje skendinčios jaunos Tarybų respublikos vietų.

Kaip šiandien atmenu jas, valstietiškomis sermėgomis ir senais miestieškais paltais apsilvokusias, naginėmis ir suplyšusiais batais, lengvais bateliais ir veltiniais apslavusias, nerastingas ir užguitas, išsilavinusias ir apsiskaičiusias, praėjusias didelę revoliucinės kovos mokyk-

lą. Kokie skirtingi žmonės susirinko čia, Kolonų salėje! Bet visos vienuodai nekantriai ir užgniaužios kvapą laukė pasirodant Vladimirui Lenino.

Ir štai, kai suvažiavimo darbas ėjo savo tvarka, salėje, tartum vėjas, praužė laukiamas žodis: „Leninas.. Leninas..“. Visos pašoko iš vietų, pradėjo ploti. Vienos jausmo pagautos kažką šaukė, kitos apsikabinusios verkė. Visos godžiai žūrėjo į Leniną: štai koks jis! Neaukštas, paprastas žmogus, apsilvilkęs juodu apsiaustu.

Kai mes nusiramino, Leninas pradėjo kalbėti. Jo žodžiuose slypėjo didelis tikėjimas liaudimi ir mumis, moterimis. „Negali būti socialistinio perversmo, — pasakė jis, — jei didžiulė darbo moterų dalis jame reikšmingai nedalyvaus“. Visą gyvenimą mes, šio suvažiavimo delegatės, nepamiršome liepsnų Lenino žodžių, visas jėgas skyrėme naujam gyvenimui kurti, įgyvendinome jo išmintingus patarimus.

Mes, senosios kartos žmonės, negalime atsidžiaugti, kad sulaukėme dabartinių laimingų dienų, tos ateities, apie kurią taip karštai svajojome ir už kurią kovojome.

Moterų, jų tėvų, vyrų ir brolių rankos sukūrė neišskaičiuojamus mūsų puikios Tėvynės turtus, sustiprino jos jėgą ir galybę. Mūsų moterys — darbininkės, kolūketės, kultūros ir mokslo veikėjos, kaip ir visi tarybiniai žmonės, yra didžiausias Tarybų šalies turtas, nes jų rankomis kurlama laimė ir taika žemėje, kurlama komunistinė visuomenė.

A. ARTIUCHINA
TSKP narys nuo 1910 m.

moko kloti glazūruotas plyteles. Per septynis savo darbo metus statybose Stasė Girniutė visada buvo ir yra statybininkų pirmūnų gretose.

Kai tu, anykštietė, persikelsi į naują erdvę butą, kai užėsi į naują didžiulę parduotuvę, atmink, kad stant šiuos mūrus, daug kruopštaus darbo atliko mūsų moterų — statybininkų rankos.

F. Asačiovas
Statybos-remontų kontoros viršininkas

Nuotraukoje: tinkuotoja Z. Čepėnaitė darbo metu.

„Aukštakalnių“ kolūkio agronomė Petrutė Ivanauskienė praėjusių metų pabaigoje lankėsi Čekoslovakijoje. Ji ten turėjo progos susipažinti su liaudies demokratinės Čekoslovakijos žemės ūkio laimėjimais, lankėsi daugelyje žemės ūkio kooperatyvų.

Nepamiršo P. Ivanauskienė ir jaunųjų draugų — Latavėnų septynmetės mokyklos pionierių. Jiems iš broliškosios Čekoslovakijos ji parvežė dovanėlių. Košicų rajono Ivani pradinės mokyklos pionieriai latavėniečiams padovanojo pionierišką kaklaraištį su įrašu, daug kitų dovanėlių.

Susidomėję jaunieji leriniečiai klausėsi P. Ivanauskienės pasakojimo apie Čekoslovakiją, apie tos šalies vaikų gyvenimą.

Nuotraukoje: agronomė P. Ivanauskienė pasakoja Latavėnų septynmetės mokyklos pionieriams įspūdžius iš kelionės po Čekoslovakiją.

A. Džlumpos nuotr.

GAMYBININKAI MOKOSI

Tris kartus per savaitę Anykščių I-je septynmetėje mokykloje susirenka gamybininkai. Čia vyksta paruošiamieji kursai stoti į aukštąsias mokyklas. Juos lanko 40 gamybininkų.

Miesto universalinės paraudotuvės darbuotojos Alb. Gražytė ir St. Kamarauskaitė ruošiasi studijuoti ekonomiką, J. Bilūno vardo vidurinės mokyklos stalių dirbtuvės darbuoto-

jas Ant. Zukauskas — dailę, „Puntuko“ kolūkio kolūketė D. Strazdaitė — mediciną.

Pamokas praveda geriausi mokytojai.

J. Sigitas

kovotojos už šviesesnę rytą

Žiburėlis matyti toli

Vos tik paraudusi saulę pasislepia už šilto pušų viršūnių. Anykščių MMS gyvenvietėje sumirga žiburai, tylą sudrumsčia radijo garšakalbis.

Vieno namo langas skaisčiau už visus meta šviesos pluoštus. Į jį tarp pušų išmintais takeliais skuba mechanizatoriai ir merginos. Sugirgžda durys, ir žmonės patenka į jauniklų klubo-skaityklos kambarį.

Ant sienų, skaidrios šviesos nutviekti, marguliuoja plakatai, stendai, diagramos. Rūpestingai iš žurnalų ir laikraščių iškarpytos nuotraukos, įvairios citatos ir straipsniai kalba apie mūsų šalies didžiulius laimėjimus, grandiozines komunizmo statybas. „Mokslas — jėga“. „Anykščių rajono septynmečio planas“. „Religija — bejėgiškumo šaltis“.

Liaudies dainininkė

Turtingas ir melodingas dainas sukūrė ir kuria Lietuvos liaudis, tie paprasti darbo žmonės — visų materialinių gėrybių kūrėjai.

Viena iš tokių liaudies dainininkių ir kūrėjų — Marija Čiurlienė. Cariniais laikais ji neturėjo galimybių lankyti mokyklą, bet noras kuo daugiau žinoti patraukė ją mokytis. Marija išmoko skaityti ir rašyti.

Nuo pat mažumės pamilusi liaudies dainas, Čiurlienė pati pamėgino kurti. Pagal anykštietiškus padavimus ir legendas finai supasmavo dainą apie Puntuką ir valdilutes, apie carinės vergijos metus. Pati dainininkė surado melodijas. Tarpais ji gaudė ir švelni, tarpais — sąmojinga ir džiugi.

nis... Tai tik keletas pavadinių, atskleidžiančių pavalzdumo priemonių temas. Žinoma, jos dar nieko nepasako. Reikia pažvelgti į jų turinį, ir sužinosi daug naujo ir įdomaus. Kam kas neaišku, plačiau papasakoją klubo-skaityklos vedėja Birutė Zabulienė. Čia ji — susirinkusiųjų dėmesio centre. Vieniems išduoda naujas knygas, kitiems — laikraščius, supažindina su šiuolaikine

tarptautine politika, literatūros naujienomis.

Kas domisi šachmatais, šaškėmis ar bilijardu, tiems irgi netenka nuobodžiauti. Stai prie pailgo stalo ginčijasi keletas vyrų.

— Ne tą, ne tą, — pataria draugui Kavaliauskas.

— Njeko, matyt, ne išeis. Ta juodoji į damas prasispraus, — beviltiškai mosteli ranka Mališauskas.

— Na, vis viena pralošei, — pastebi Zabulienė. — Geriau tau sekasi scenoje.

Netrukus prasideda repeticija. Į ją susirinko daugiau kaip 10 žmonių. Iš pirmojo žvilgsnio nerangoki mechanizatoriai lyg ir kitokiais tampa. Gyvai ir laisvai vyrų sukiniėjasi ir bėgioja, atkurdami Gogolio dviveiksmės komedijos „Vedybos“ scenas.

Repeticijos sudaro daug sunkumų. Kai kurie darbuotojai išvažinėja į komandiruotes. Būt klubo-skaityklos vedėja sugeba išmokyti juos ir per trumpą valandėlę. Ir ką pasakys — atrodo, rezultatai bus geri! Neblogai juk pasisekė ir su tautiniais

šokiais, kuriuos neperseiliausiai atliko saviuoklininkai MMS suruoštame vakare.

Birutė Zabulienė žino, kad kultūrinės įstaigos darbas nelengvas. Reikia ir kantrybės, ir jėgų. Bet, baigusi vidurinę, savo noru finai pasirinko šį darbą.

Tegul skaisčiai žiba šios klubo-skaityklos žiburėlis! Kas čionai užsuks, tas išsineš jo dalelę savo širdyje.

Nuotraukoje: B. Zabulienė išleidžia naują sienlaikraščio numerį.

B. Silgallis
J. Dilio nuotr.

Vaikų laimė mūsų rankose

Kiekvieną rytą, kai mano vaikai išskuba į mokyklas, širdį užlieja motiniškas džiaugsmas: laiminga jų jaunystė! O kas gi begali būti brangesnio motinai, jei ne vaikų laimė. Neseniai pasaulį nudžiugino žinia apie naują Tarybų šalies Ginklų tujų Pajėgų sumažinimą. Ir ši džiugi žinia pirmiausiai sužadino mus, moteris, motinas.

Audringas ir sunkus buvo mūsų, senesnės kartos gyvenimas. Ypač jis kartus buvo moteriai, kurių buržuazinė santvarka laikė pažemintą. Augink vaikus ir melskis, — tokia buvo mūsų dalis.

O šlandien moterį sutiksi visur, kur tik reikalingos jos darbščios rankos.

Aš dirbu kuklų kepejos darbą, o už tai ne kartą buvau premijuota. Aš žinau, kad mano vaikų ateitis užtikrinta.

Z. Gudonienė,
kepyklos darbuotoja

Darbščios mūsų moterys

Į kurią kolūkio fermą užėisi, visur sutiksi besidarbuojančias moteris. Tai jų darbščios rankos kas metai išaugina šimtus bekonų, tai jos primelžia iš karvių tūkstančius litrų pieno.

Zosė Frankinienė atėjo dirbti į kiaulių fermą nuo pat kolūkio įsikūrimo. Nebuvo tada nei padoraus tvarto, nei kiaulės į kiaules panašios. Atsinešė Frankinienė porą savų paršelių ir pasakė: „Stai nuo to ir pradėsime“.

Šimtus puikių bekonų išaugino per tuos metus šėrikė. Ir nė karto nepasakė, kad pavargau. Prieš porą metų mūsų įžymioji šėrikė Z. Frankinienė pasiūlė valdybai pertvarkyti darbą fermoje taip, kad kiekviena šėrėja prižiūrėtų vieną kurią kiaulių rūšį. Pertvarkius darbą pagal jos pasiūlymą, pernai Frankinienė nupenėjo beveik šimtą bekonų, o šiemet išsi-

pareigojo išauginti 250 bekonų. Tokį pat išipareigojimą prisi-

ėmė jos bendradarbė Stasė Rimkuvienė.

Plečiantis kiaulių fermai, pritrūko darbo rankų. Gera buvo melžėja Genė Kazlauskai-

tė, tačiau kai valdyba pasiūlė jai pereiti dirbti į kiaulių fermą, mergina neatsisakė, nepabūgo, kad bus sunkiau, gal ir darbo daugiau. Genė prižiūri veislines kiaules. Dirba gerai, jau turi išauginusi 140 šiųmetinių paršelių.

Tik gerais žodžiais atsiliepia visi apie jauną avių fermos darbuotoją Janiną Budreikaitę, melžėjas Oną Gražienę, Karoliną Sukienę, Bronę Mociūnaitę ir kitas šaunias mūsų kolūkio moteris, atiduodančias visus sugebėjimus septynmečio planui įvykdyti anksčiau nustatyto laiko.

A. DAGYTE
„Svėdasų“ kolūkio
kiaulių fermos vedėja

Didelis ir darnus Surdegio apylinkės „Aušros“ kolūkio kultūros namų saviveiklos kolektyvas. Dauguma saviuoklininkių — moterys ir merginos. Chore, liaudies šokių, dramos ratelių repeticijose visuomet sutiksi mokytojas Ireną Adriuškevičiūtę, Stasę Kirtiklytę, Vyrą Babiną, kolūketę A. Labakojytę, darbininkę Vladą Barkauskienę, medicinos darbuotoją Jusienę, partinę darbuotoją Genę Zeimienę ir daugelį kitų. Įvairių profesijų moterys renkasi į kultūros namus, nevienodas jų interesus ratas. Bet čia visų siekliai sutampa: jos dirba, rūpinasi, kad kultūros namai taptų tikru kultūros židiniu, kad kolūkiečiai čia įsigirstų skambią dainą, pasigėrėtų nuotaikingu liaudies šokių, pažiūrėtų gėlai suvaldinto scenos veikaliuko.

Dabartinių metų čia ruošiamasi dainų šventei. Liaudies šokių ratelis jau išmoko visus repertuaro šokius, dainininkės skambiai ir nuotaikingai padainuoja dainas.

Nuotraukoje: dailis moterų choro repeticijoje. Iš kairės į dešinę — A. Dauknytė, St. Kirtiklytė, I. Andriuškevičiūtė, G. Zeimienė, A. Labakojytė, Vl. Barkauskienė, chorvedys P. Rauplys ir akomponuotojas — septynmetės mokyklos direktorius Z. Jusys.

K. Janulionio nuotr.

Pačias geriausias 67 dainas M. Čiurlienė įdainavo į magnetofono juostelę Lietuvių kalbos ir literatūros institute Vilniuje. Keletą jų perdavė radijas.

Nors liaudies dainininkė turi beveik 70 metų, bet ji žvali ir stipri, darbuojasi gimtajame kolūkyje. Kartu su jaunomis kolūketėmis M. Čiurlienė dainuoja apie naują gyvenimą, atėjusį į Anykščių kraštą.

B. Melėniškis
„Tarybų Lietuvos“ kolūkis,
Pailgų kaimas

„Šventųjų“ tėvų darbai ir dienos

Nepaisant palaiminimo

Popiežius parodė didžiulę malonę italų „Atlanto“ klubo futbolo komandai. Jis priėmė šią komandą prieš svarbias rungtynes dėl Italijos taurės ir kartu su futbolininkais karštai meldėsi už būsimą pergalę.

Po pamaldų popiežius pareiškė:

— Kaip žinoma, šventą Petrą taip pat galima laikyti futbolininku. Juk jis saugo dangaus vartus. Ir dėl to šventoji katalikų bažnyčia būtinai turi domėtis futbolu.

Gavusi švenčiausiąjį palaiminimą, „Atlanto“ komanda užtikrintai išėjo į aikštę ir... pralaimėjo rungtynes rezultatu 2:6.

Neužmušk!

Krokuvos vaivadijos teismas neseniai nuterė katalikų dvasininką Janą Lechą dešimčiai metų laisvės atėmimo. Lechas palaikė intymius santykius su viena savo parapijiete, o sužinojęs, kad moteris laukia kūdikio, ją nužudė. Ilgą laiką jo auka buvo laikoma dingusia be žinios. Vėliau moters griaučiai netikėtai buvo atrasti kunigo namo mediniame priestate.

Kolūkių ir gyventojų turto valstybinis draudimas

Pastaraisiais metais mūsų šalies žemės ūkis pasiekė puikių laimėjimų. Dėl to, kad žymiai pakilo žemės ūkio kultūrų derlingumas, pagerėjo gyvulių kokybė, o taip pat vieningų valstybinių supirkimo kainų įvedimas išskėlė būtinumą peržiūrėti valstybinio draudimo sumas, nes jos buvo mažos ir neatitiko šių dienų reikalavimų. Ypač tai buvo pastebima draudžiant gyvulius ir žemės ūkio kultūras.

Ryšiui su tuo, TSRS Aukščiausiosios Tarybos Prezidiumas 1959 m. gruodžio 7 d. įsakymu padarė Privalomojo ančdelinio draudimo įstatyme stambius pakeitimus.

Remiantis minėtu įsaku, Lietuvos TSR Ministrų Taryba 1959 m. gruodžio 31 d. nutarimu Nr. 663 patvirtino naujas gyvulių privalomojo ančdelinio draudimo normas, kurios įsigaliojo nuo 1960 m. sausio mėn. 1 d. Šios normos yra žymiai didesnės už

anksčiau buvusias. Jeigu, pavyzdžiui, anksčiau senesnė kaip vienu metų amžiaus galvijai buvo draudžiami kolūkiuose po 600 rub., o piliečių ūkiuose po 500 rub., tai dabar jau kolūkiuose ir pas gyventojus jie draudžiami po 1000 rublių. Kolūkiuose senesnės kaip 6 mėn. amžiaus kiaulės buvo draustos po 150 rub., o piliečių ūkiuose senesnės kaip 9 mėn. amžiaus — po 110 rub.; dabar jos draudžiamos po 400 rub. Pasikeitė ir žemės ūkio kultūrų kolūkiuose privalomojo draudimo sumos. Jeigu iki 1960 m. sausio 1 d. rugių vieno ha draudimo suma buvo 80 rub., tai dabar 250 rub.; žemėnėlių kviečių — vietoje 100 rublių — 270 rub.; bulvių — vietoje 400 rublių — 800 rublių; cukrinių runkelių — vietoje 400 rublių — 1200 rub.; linų ilgūnėlių — vietoje 400 rublių — 1200 rub.

Privalomojo ančdelinio

draudimo normų padidinimas duoda didelę ekonominę naudą kolūkiams ir gyventojams, nes privalomojo draudimo įmokos padidėja žymiai mažesniu procentu, negu išmokamas draudimo atlyginimas.

Pavyzdžiui, 1959 metais mūsų rajono „Gegužės Pirmosios“ kolūkiui buvo išmokėta už galvinių nelaimių sunaikintą ir sužalotą turtą bei kritusius gyvulius 15,786 rubliai draudimo atlyginimo. Jeigu tame kolūkyje nuostolingumas 1960 metais bus 1959 lygio, tai pagal naujas draudimo normas tas kolūkis draudimo atlyginimo gaus jau 27,636 rublių, t. y. 11,850 rublių, arba 75 proc. daugiau, negu 1959 metais. Privalomojo ančdelinio draudimo įmokos tam kolūkiui, skaičiuojant pagal 1959 metų objektus, padidės tik 3,286 rubliais, arba 19 proc.

Greta to, privalomojo ančdelinio draudimo įsta-

tyje yra padaryti kai kurie pakeitimai draudžiamų objektų atžvilgiu. Nuo 1960 metų sausio 1 d. privalomuoju draudimu nedraudžiami arkliai virš 18 metų amžiaus ir nelšmokamas draudimo atlyginimas už gyvulius, kritusius nuo senatvės. Veisliniai gyvuliai kolūkiuose draudžiami 80 proc. jų vertės pagal draudiminį įkainojimą. Kolūkiams priklausančieji traktoriai, ūkio mašinos ir padargai, automobiliai bei kitos mechanizuotos transporto priemonės privalomojo draudimo tvarka nedraudžiami, ir kolūkiams gali jas drausti tik laisvuju draudimu. Produkcija, žallavos ir medžiagos draudžiamos vien privalomuoju draudimu 80 proc. inventorinės vertės, o laisvuju draudimu nedraudžiamos.

Lietuvos TSR Ministrų Taryba taip pat pakeitė privalomojo ančdelinio draudimo įmokoms sumokėti terminus. Dabar kolūkiams priskaičiuotas įle-

įmokas turės sumokėti sekančiais terminais: 20 proc. metinės sumos — iki liepos 15 d., 30 proc. — iki rugsėjo 15 d. ir likusius 50 proc. — iki spalio 25 d.; o gyventojai — 50 proc. metinės sumos iki balandžio 25 d. ir likusius 50 proc. — iki rugpjūčio 1 d.

Kovos su gaisrais ir gyvulių kritimu bei žemės ūkio kultūrų apsaugos nuo žuvimo ir sužalojimo priemonėms finansuoti yra nustatyti 8–10 proc. atskaitymai nuo privalomojo ančdelinio draudimo ir visų laisvojo draudimo rūšių įmokų.

Kolūkiuose ir pas gyventojus, be privalomojo ančdelinio draudimo, turtas apdraudžiamas ir laisvuju draudimu. Dvieju valstybinio draudimo formų — privalomojo ir laisvojo — buvimas parodė, kad jų suderinimas visiškai atitinka liaudies ūkio poreikius ir atskirų draudėjų interesus.

Tikslu padidinti kolūkių ir gyventojų turto laisvojo draudimo valdmenį, TSRS Ministrų Taryba 1959 m. gruodžio 11 d. priėmė nutarimą „Dėl kolūkių ir gyventojų turto laisvojo draudimo“. Vadovaujantis tuo nutarimu, yra nustatytos naujos draudimo sumos, drausti laisvojo draudimo tvarka gyvulius, paukščius, kailinius žvėrelius, bičių šeimas bei žemės ūkio kultūras.

Be to, nuo š. m. balandžio 1 d. privalomojo ančdelinio draudimo papildymui įvedamas piliečių priklausantių pastatų laisvasis draudimas. Jeigu dabar pastatų privalomuoju ančdeliniu draudimu draudžiami žymiai mažiau už jų vertę, tai ateityje kartu su laisvuju draudimu jie galės būti apdrausti iki 80 procentų jų tikrosios vertės.

A. LABEIKIS

Anykščių rajono
Valstybinio draudimo
inspekcijos vyr.
inspektorius

Redaktorius
St. VINCIONAS

Šiandien kino teatre
„PERGALĖ“ žiūrėkite kiną
filmą

„APYSAKA APIE
JAUNAVEDŽIUS“

Medžiotojų žinią

S. m. kovo mėn. 13 dieną 12 val. Anykščių Kultūros namuose įvyks Anykščių rajono medžiotojų ataskaitinis susirinkimas. Medžiotojų dalyvavimas būtinas.

Valdyba

Lenininės visiško lygiateisiškumo politikos pavyzdys

Sėkmingai pasibaigė derybos, kurias vedė TSRS Ministrų Tarybos Pirmininkas N. Chruščiovas su Indonezijos prezidentu Sukarno savo istorinėje kelionėje į šią, mums draugišką šalį. Vasario 28 d. Bogoro mieste, netoli Indonezijos sostinės, pasirašyti dokumentai, kurie reiškia naują etapą vystant dviejų šalių draugystės ir bendradarbiavimo santykius — bendras Tarybų Sąjungos — Indonezijos pareiškimas, susitarimas dėl kultūrinio bendradarbiavimo ir antrasis generalinis susitarimas dėl ekonominio ir techninio bendradarbiavimo.

Bendras pareiškimas rodo abiejų šalių vyriausybės pažūrą vieningumą svarbiausiais tarptautinėmis padėties klausimais. Susirūpinusios išsaugoti visuotinę taiką, abi vyriausybės pareiškė, kad visi valstybių ginčai ir nesutarimai turi būti sprendžiami taikomis priemonėmis, derybomis. Šia proga TSRS ir Indonezijos vyriausybės vadovai pabrėžė, kad būtina visuotinai nusiginkluoti, kuo greičiausiai nutraukti branduolinius bandymus, likvi-

duoti šalčio karo liekanas ir ginklavimosi varžybas, pašalinti visus kolonializmo reiškinius. Pareiškime pažymima, kad Indonezijos vyriausybės vykdoma nedalyvavimo kariniuose blokuose politika yra svarbus indėlis taikai stiprinti. Vykdydama Lenino priesakus apie pagalbos teikimą šalims, išsivadavusioms iš kolonijinio jungo, Tarybų

Sąjunga pasirašė susitarimą dėl ekonominio ir techninio bendradarbiavimo su Indonezija. Pagal susitarimą numatoma statyti Indonezijos teritorijoje su Tarybų Sąjungos pagalba plieno liejimo, metalurgijos, chemijos gamyklas, tekstilės fabrikus ir kitus objektus. Tam Tarybų Sąjunga suteikė Indonezijai ilgalaikį 250

milijonų Amerikos dolerių kreditą lengvatinėmis sąlygomis.

Rūpindamosi stiprinti savo ekonominius ryšius, abi šalys susitarė sudaryti ilgalaikį prekybinį susitarimą, pagal kurį išplečiami TSRS ir Indonezijos prekių mainai. Susitarime dėl kultūrinio bendradarbiavimo numatoma keistis mokslo, švietimo, sveikatos ap-

saugos, literatūros, meno, sporto laimėjimais.

Tarybų Sąjungos Bogore pasirašyti dokumentai aiškiai rodo mūsų šalies vykdomą lenininę taikaus tautų sambūvio ir visiško lygiateisiškumo politiką. Jie kupini didelės tarybinių žmonių simpatijos tautoms, kovojančioms už visišką išsivadavimą iš kolonij-

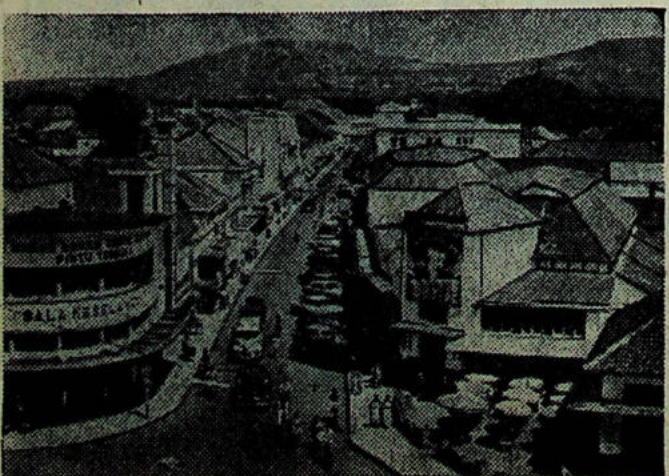
nės priespaudos, siekimo padėti joms stiprinti savo ekonominę ir politinę nepriklausomybę.

Draugiška Tarybų Sąjungos politika Pietryčių Azijos šalių, jų tarpe Indonezijos, atžvilgiu visiškai skiriasi nuo savanaudiškos Vakarų valstybių politikos. Jos siekia stabdyti šio rajono tautų vystymąsi, įtraukti jas į agresyvių karinių blokus. Tokios Vakarų politikos pavyzdys — neseniai pa-

sirašyta Japonijos ir JAV „saugumo sutartis“. Savo asmenimis nukreipta prieš Tarybų Sąjungą, Kiniją ir kitas taikingąsias Azijos ir Tolimųjų Rytų valstybes. Ši sutartis, kaip pažymima Tarybų Sąjungos vyriausybės memorialiniame rašte Japonijos vyriausybei, neatitinka laiko dvasios, prieštarauja taikiems tautų, taip pat ir japonų tautos, siekimams.

Priešingai tam, Tarybų Sąjungos politika Azijos valstybių atžvilgiu padeda stiprinti jų nepriklausomybę ir taiką visame pasaulyje. Tai įtikinamai įrodo draugo N. Chruščiovo kelionė į Pietryčių Azijos šalis.

L. Veličanskis

INDONEZIJOS RESPUBLIKA. Nuotraukoje: Bragos gatvė — vienas iš svarbiausių Bandungo miesto prekybos centrų.